

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: I. Y.

narozený X, státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. OAM-835/ZA-ZA11-D07-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona (k posouzení žádosti je příslušný jiný stát Evropské unie). Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žalobcovy žádosti podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika (dále jen „Polsko“).
2. Příslušnost Polska k posouzení žalobcovy žádosti žalovaný určil podle čl. 12 nařízení Dublin III (čl. 8 až čl. 11 téhož nařízení nebyly s ohledem na skutkové okolnosti aplikovatelné), neboť na základě cestovního dokladu žalobce, jeho prohlášení a vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Polska bylo zjištěno, že v době, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR (dne 3. 12. 2020), byl držitelem dlouhodobého víza vydaného Polskem dne 18. 3. 2020 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 256 dní v období od 25. 3. 2020 do 5. 12. 2020. Polsko uznalo svou příslušnost dne 24. 12. 2020.

3. Žalovaný neshledal, že by v Polsku docházelo k systémovým nedostatkům azylového řízení nebo přijímacích podmínek ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III.
4. Neshledal ani důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce nemá žádné zdravotní problémy, v minulosti v Polsku bez problému pobýval a také tam hodlal v průběhu posledního povoleného pobytu vycestovat za zaměstnáním. Žalobce pobývá na území ČR s přestávkami od roku 2013 na víza udělená Polskem. Žalovaný podotkl, že tato víza neopravňují žalobce k zaměstnání na území ČR. Jako překážku přemístění do Polska žalobce uvedl pouze partnerství s paní N. S., která je ve čtvrtém měsíci těhotenství a nepotýká se s žádným zdravotním omezením. Podle žalovaného nebude přemístění žalobce do Polska znamenat rozpor s mezinárodními závazky ČR, a to ani s právem na respektování rodinného a soukromého života. V této souvislosti žalovaný citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57. Dodal, že rozhodnutí o přemístění neznemožňuje žalobci upravit svůj pobyt na území ČR prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž tento zákon obsahuje ustanovení určená k ochraně práva cizince na rodinný a soukromý život.
5. Dále žalovaný uvedl, že přemístění žalobce bude s ohledem na epidemii onemocnění covid-19 provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas. Samotné přemístění bude provedeno za splnění platných hygienických opatření.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě namítl porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 3 odst. 2 a čl. 17 nařízení Dublin III a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
7. Podle žalobce se žalovaný dostatečně nezabýval aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce ve správním řízení poukázal na to, že má v ČR přítelkyni, která zde má povolen trvalý pobyt, a nyní spolu čekají dítě. Tuto skutečnost ovšem žalovaný nijak nezkoumal. Žalobce je ve vztahu se svou partnerkou již více než 7 let, jejich společné dítě by se mělo narodit v průběhu následujících 2 měsíců. Podle žalobce je třeba zkoumat situaci, kdy je porod již natolik „aktuálním tématem“, že bude pro žalobcovu partnerku primárním cílem mít při sobě žalobce. Žalobcova partnerka nemá na území ČR jiné rodinné příslušníky. V blízké době by se také rádi vzali.
8. Žalovaný pochybil tím, že neodůvodnil nepoužití čl. 17 nařízení Dublin III s ohledem na budoucí vývoj situace, a to nejen s ohledem na těhotenství žalobcovy přítelkyně, ale ani s ohledem na současnou epidemiologickou situaci, která působí problémy při předávání žadatelů v rámci dublinského systému. Tato skutečnost musela být žalovanému zřejmá z úřední činnosti, přesto se jí vůbec nezabýval.
9. Žalobce připustil, že žalovaný má pouze možnost aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III, přesto je povinen jeho nepoužití náležitě odůvodnit a přihlédnout ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo. Žalovaný přesné důvody neuvedl. V této souvislosti žalobce

odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2020, č. j. 33 Az 51/2020-39 (pozn. soudu: žalobce nesprávně uvedl, že se mělo jednat o Krajský soud v Ostravě), podle kterého by měl být zkoumán vztah žalobce k ČR s ohledem na čas zde strávený.

10. Z argumentace žalovaného „jakoby vyplývalo“, že by měl žalobce řešit svou situaci prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. To však v současné době není objektivně možné. I pokud by žalobce vzal žalobu zpět, nemá reálnou možnost požádat si o pobytové oprávnění z území ČR. Zákon o pobytu cizinců je konstruován tak, že cizinci žádají o pobytové oprávnění primárně na zastupitelském úřadu ČR ve své zemi původu. Pokud by žalobce vzal žalobu zpět, byl by mu udělen výjezdní příkaz, který by jej neopravňoval k podání žádosti o pobytové oprávnění (k takové žádosti „z výjezdního příkazu“ by byl oprávněn pouze rodinný příslušník občana EU podle § 87a a násl. zákona o pobytu cizinců, jímž žalobce není). Žalobce není oprávněn ani k žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců, protože nespadá do žádné kategorie oprávněných osob (není manželem), navíc o tento typ pobytu nelze žádat „z výjezdního příkazu“. Žalobce by tedy musel vycestovat na Ukrajinu, je ovšem složité vyřídit si oprávnění k pobytu na území ČR, proto žalobce v minulosti volil polské vízum. Žádosti jsou omezeny také z důvodu epidemiologické situace. Navíc, žalobce nemůže být „uměle vyndáván“ z režimu zákona o azylu a „dáván“ do režimu zákona o pobytu cizinců, neboť podal žádost o mezinárodní ochranu, v níž argumentoval nucenou povinností nastoupit vojenskou službu. Z uvedených důvodů není podle žalobce vhodné ani reálné jej odkazovat na zákon o pobytu cizinců. Jedinou možností nenarušení jeho rodinného a soukromého života a následně též respektování čl. 3 Úmluvy o právech dítěte je správné odůvodnění neaplikace čl. 17 nařízení Dublin III.
11. Podle žalobce žalovaný nepřesně odkázal na rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008-71, který se týkal neudělení mezinárodní ochrany podle čl. 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V takovém případě se cizinec může za normálních okolností vrátit zpět do země původu. Pokud by však byl žalobce přemístěn do Polska, musel by se na jeho území jakožto žadatel o mezinárodní ochranu zdržovat. Žalobce by tak minimálně na půl roku (což je zákonná lhůta pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Polsku) neviděl svou přítelkyni, čímž by došlo k porušení jeho práva na rodinný a soukromý život. Z tohoto důvodu by žalobcova žádost měla být projednána v ČR, neboť žalobce má zde díky své přítelkyni a budoucímu dítěti silné vazby, zatímco v Polsku žádné vazby nemá. Krom toho, žalobce do ČR jezdí již několik let a dorozumí se česky. V ČR žije také žalobcova sestra, která zde má udělen trvalý pobyt a s níž je žalobce pravidelně ve styku. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, z něhož je podle žalobce zřejmé, že žalovaný byl povinen neaplikaci čl. 17 nařízení Dublin III alespoň stručně odůvodnit, což se podle žalobce nestalo. Citovaný článek je podle žalobce určen především pro rodinné příslušníky. Odůvodnění žalovaného nebylo dostatečné s ohledem na individuální okolnosti.
12. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis.

III. Posouzení žaloby soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně, žalobce implicitně – výzvu podle § 51 s. ř. s. si osobně převzal dne 21. 4. 2021, ale nijak na ni nereagoval).

14. Žaloba není důvodná.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný shledal žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu nepřipustnou, neboť státem příslušným pro posouzení této žádosti je podle nařízení Dublin III Polsko.
16. Dublinský systém, jehož jádrem je nařízení Dublin III, je právní mechanismus sloužící k určení státu, jenž má být odpovědný za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetího státu. Vychází ze zásady, že k posouzení žádosti je příslušný právě jeden členský stát, a to především členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, s určitými výjimkami, jež mají chránit celistvost rodiny (viz důvodová zpráva k nařízení Dublin III). S ohledem na tento výchozí předpoklad jsou pak řazena i jednotlivá kritéria. Články 8 až 11 se týkají nezletilých a žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné, kteří požívají mezinárodní ochrany nebo o ni žádají. Následující články 12 až 14 (udělení víza nebo povolení k pobytu; nedovolené překročení vnější hranice; vstup s osvobozením od vízové povinnosti) mají zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, *Jafari*, C-646/16, body 87 až 91). Posledním kritériem kapitoly III je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15).
17. Článek 3 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Podle čl. 7 odst. 1 se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III, tedy v čl. 8 až 15. Teprve pokud nelze nalézt vazbu mezi žadatelem a státem určeným podle uvedených kritérií, přichází v úvahu „zbytkové kritérium“ podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce, tedy stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu.
18. V nyní posuzované věci žalovaný určil příslušnost Polska na základě čl. 12 nařízení Dublin III (odstavec 2: „*Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu [...]*“), neboť v době, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR (dne 3. 12. 2020), byl držitelem dlouhodobého víza vydaného Polskem s platností pro období od 25. 3. 2020 do 5. 12. 2020. Polsko svou příslušnost dne 24. 12. 2020 uznalo a ani žalobce nevzneshl žádnou námitku zpochybňující určení příslušnosti na základě citovaného ustanovení. Ze spisu, ani z tvrzení žalobce zároveň nevyplývá, že by mezi žalobcem a jiným členským státem než Polskem existovala vazba, která by založila příslušnost podle některého z kritérií předcházejících čl. 12 nařízení Dublin III.
19. Použití čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III, podle kterého je příslušným stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu, je možné pouze tehdy, pokud by nebylo možné určit žádný příslušný stát na základě kritérií uvedených v kapitole III, tedy čl. 8 až 15. Tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo, neboť byl aplikovatelný čl. 12 nařízení Dublin III, a z tohoto důvodu nemohla být založena příslušnost ČR jakožto státu, ve kterém žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu.
20. Žalobce by nemohl být předán do členského státu určeného podle čl. 12 nařízení Dublin III pouze v případě, pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí

žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, srov. také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10). V takovém případě by členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu (tedy ČR), byl povinen pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. Teprve pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede (čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III).

21. Tato situace však v posuzované věci nenastala. Žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí možnost přemístění žalobce do Polska i z pohledu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III a neshledal, že by toto ustanovení předání žalobce do Polska vylučovalo. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobce netvrdil, že by v Polsku docházelo k systémovým nedostatkům ve výše uvedeném smyslu. Takové skutečnosti neplynou ani ze spisu.
22. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že zcela obecná námitka porušení čl. 3 odst. 2 (bez specifikace zda mělo dojít k porušení prvního či druhého pododstavce) nařízení Dublin III není důvodná. Žalovaný dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč byl v posuzované věci aplikován čl. 12 nařízení Dublin III.
23. Jádrem žalobní argumentace směřuje k nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III, tedy diskreční klauzule, někdy též označované jako klauzule suverenity. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení se „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [...] může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“ (odstavec 2 pak stanoví možnost členského státu požádat jiný členský, aby z humanitárních důvodů určitého žadatele převzal). Klauzule suverenity vyjadřuje tradiční privilegium státu udělovat cizincům azyl a zároveň navazuje toto oprávnění na společný evropský azylový systém. V rozsudku ze dne 16. 2. 2017, *C. K.*, C-578/16 PPU, Soudní dvůr potvrdil, že i při použití diskrečního ustanovení čl. 17 členský stát uplatňuje unijní právo.
24. Klauzule suverenity byla obsažena již v předchozím nařízení Dublin II (č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států), a to v jeho tehdejší čl. 3 odst. 2. Ve výše zmíněném rozsudku *N. S. a další* byl Soudní dvůr dotázán, zda pokud je zjištěno, že příslušný členský stát nedodržuje základní práva, je členský stát, který má provést přemístění žadatele o azyl, povinen přijmout odpovědnost za posouzení žádosti o azyl podle diskrečního ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin II. Jinými slovy, zda se za určitých okolností může stát z diskrečního oprávnění povinnost. Soudní dvůr odpověděl tak, že pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v příslušném členském státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU, nelze žadatele do takového státu přemístit a je třeba pokračovat v posuzování dalších kritérií pro určení členského státu. Pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede. Dodal, že je třeba, aby členský stát, v němž se žadatel o azyl nachází, dbal na to, aby nezhoršoval situaci, kdy jsou porušována základní práva tohoto žadatele, postupem určování příslušného členského státu, který by byl nepřiměřeně dlouhý.

V případě potřeby mu přísluší, aby v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin II posoudil žádost sám.

25. Situace popsaná v rozsudku *N. S. a další* byla následně z klauzule suverenity „vydělena“ a byla výslovně zakotvena do čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, zatímco klauzule suverenity byla přesunuta do čl. 17 nařízení Dublin III.
26. K výkladu čl. 17 nařízení Dublin III pak směřovala předběžná otázka ve věci *C. K.* týkající se tzv. „zdravotních případů“, v nichž by riziko porušení zákazu nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU nevyplývalo ze systémových nedostatků v příslušném členském státě, ale ze zdravotního stavu žadatele. Soudní dvůr připustil, že mohou existovat výjimečné situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti, nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele o azyl, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V takovém případě, orgány dotčeného členského státu (včetně soudů) nemohou nepřihlédnout k těmto skutečnostem (odst. 75 rozsudku *C. K.*). I pokud by však taková situace nastala, *nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 nařízení Dublin III* (bod 88 rozsudku *C. K.*). Soudní dvůr ponechal uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III v diskreci členských států. Pokud by zdravotní stav žadatele byl natolik závažný, že by samotné jeho přemístění představovalo skutečné riziko nelidského a ponižujícího zacházení a toto riziko by nebylo možné vyloučit ani přijetím opatření podle čl. 29 až 32 nařízení Dublin III a kapitoly III prováděcího nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, bylo by povinností orgánů členského státu, aby *odložily výkon rozhodnutí o přemístění do doby, než zdravotní stav žadatele jeho přemístění umožní*. Teprve pokud by zdravotní stav žadatele neumožnil přemístění během šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, zanikla by povinnost příslušného státu k převzetí žadatele a příslušným státem by se *v důsledku uplynutí této lhůty* (nikoliv na základě čl. 17 nařízení Dublin III) stal dožadující členský stát, tedy stát, v němž se žadatel fyzicky nachází (body 76 až 90 rozsudku *C. K.*; viz též rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017-25).
27. Jak vyplývá z výše uvedeného, na rozdíl od shora popsané situace existence systémových nedostatků (pro níž v nařízení Dublin III nyní existuje speciální výslovná úprava), v případě diskreční klauzule zakotvené v čl. 17 nařízení Dublin III *nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost ani tehdy, pokud by v určitých případech (popsaných v rozsudku C. K.) hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv EU (který v zásadě odpovídá čl. 3 Úmluvy)*. Takové situace mají být řešeny pouze odkladem vykonatelnosti rozhodnutí s tím, že pokud riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU přetrvává natolik dlouho, že dojde k marnému uplynutí lhůty podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, stane se členský stát, ve kterém se žadatel nachází, příslušným na základě uplynutí této lhůty, nikoliv proto, že by byl povinen aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III.
28. Diskreční povahu čl. 17 nařízení Dublin III potvrzuje i následná judikatura Soudního dvora. V rozsudku ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17 (viz zejm. body 58 až 60), Soudní dvůr zdůraznil, že ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jasně vyplývá, že toto ustanovení je fakultativní, neboť ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení. Soudní dvůr dodal, že možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna (odkázal přitom na rozsudek ze dne 30. 5. 2013, *Halaf*, C-528/11, bod 36). Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické

úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (viz také rozsudek ze dne 4. 10. 2018, *Fathi*, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12, bod 57 a citovaná judikatura), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 5. 7. 2018, *X.*, C-213/17, bod 61 a citovaná judikatura).

29. S ohledem na popsanou širokou posuzovací pravomoc Soudní dvůr v rozsudku *M. A. a další* uzavřel, že ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu dítěte nemohou zakládat na straně členského státu povinnost, aby uvedené možnosti využil a sám posoudil žádost, k jejímuž posouzení není příslušný (bod 17 rozsudku *M. A. a další*). V této souvislosti je pak třeba dodat, že ve věci *M. A. a další* bylo dotčené nezletilé dítě žadatelem (viz bod 33 citovaného rozsudku), vztahovaly se na něj tedy záruky pro nezletilé podle čl. 6 nařízení Dublin III. Ani tato situace však nebyla způsobilá založit povinnost státu k převzetí příslušnosti.
30. Unijní právo tedy přiznává členskému státu široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III (na rozdíl od odstavce 2, který upravuje zrcadlovou situaci, kdy by naopak ČR žádala jiný členský stát, aby příslušnost namísto ČR převzal) neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“, jak výslovně uvádí např. § 14 zákon o azylu). Členský stát může svého oprávnění podle odstavce 1 využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora *M. A. a další* citovaný výše v bodu 28).
31. Tato skutečnost na druhou stranu neznamená právo členského státu, resp. rozhodujícího správního orgánu k libovůli. Určité limity správního uvážení žalovaného vyplývají z vnitrostátní judikatury. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republiky či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě namístě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku).
32. V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve

svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

33. Z povahy rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pak vyplývá také omezený rozsah soudního přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Při přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu proto nepřisluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním.
34. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečně a přezkoumatelně vysvětlil, proč k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III nepřistoupil. Žalovaný při této úvaze zohlednil žalobcovu pobytovou historii (žalobce v minulosti pobýval na území ČR s přestávkami na základě polských víz), jeho dobrý zdravotní stav a neopomněl zohlednit ani žalobcem tvrzený vztah k přítelkyni pobývajícím na území ČR, včetně skutečnosti, že spolu očekávají narození potomka. Podle žalovaného se nejednalo o překážku přemístění žalobce do příslušného státu, což odůvodnil neexistencí zdravotních komplikací u žalobcovy přítelkyně, přičemž samotnou existenci partnerského vztahu ani s tím spojené budoucí narození dítěte žalovaný nepovažoval za okolnosti, v jejichž důsledku by mohl být přemístěním žalobce do Polska porušen čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti pak žalovaný citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu k čl. 8 Úmluvy týkající cizinců. Žalobci proto nelze přisvědčit, že by žalovaný nevyužití diskrečního oprávnění vůbec neodůvodnil.
35. Odůvodnění žalovaného bylo stručné, ale odpovídající zjištěným okolnostem. Je z něj zřejmé, že pro žalovaného bylo při úvaze o použití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III rozhodnou okolností, zda přemístěním žalobce nedojde k porušení mezinárodního závazku ČR vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy, který zaručuje právo na respektování rodinného a soukromého života. Žalovaný neshledal, že by zásah do žalobcova rodinného a soukromého života byl nepřiměřený, a tedy rozporný s čl. 8 Úmluvy, za těchto okolností se rozhodl příslušnost k posouzení žádosti nepřevzít. Soud neshledal, že by tato úvaha vybočovala z mezí správního uvážení, kterým žalovaný disponuje, přičemž se ztotožnil se závěrem, že přemístěním žalobce do Polska za účelem posouzení jeho žádosti k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života nedojde.
36. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce i jeho přítelkyně jsou státními příslušníky třetího státu a z ničeho neplyne, že by jejich (dosud nenarozené) dítě mělo nabýt občanství ČR, příp. některého jiného členského státu EU. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz

např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body 21 a 22, či usnesení NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011-67, nebo ze dne 3. 7. 2015, č. j. 8 Azs 83/2015-30).

37. Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce (a jeho přítelkyně) ohledně země jejich společného pobytu. Totéž platí pro čl. 7 Listiny základních práv EU, který čl. 8 Úmluvy odpovídá (viz čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU). Žalovaný uvážil okolnosti konkrétního případu, přičemž soud považuje jeho závěry za opodstatněné. V případě žalobce nenastaly natolik výjimečné okolnosti, že by jeho přemístění do příslušného členského státu způsobilo porušení čl. 8 Úmluvy. Byť jistě k určitému zásahu do jeho rodinného života dojde, soud souhlasí s žalovaným, že nepůjde o zásah nepřiměřený. Ostatně sám žalobce v žalobě specifikuje dobu odloučení od přítelkyně v důsledku napadeného rozhodnutí jako dobu 6 měsíců, tedy dobu, v níž bude Polsko povinno rozhodnout o jeho žádosti o mezinárodní ochranu (tuto dobu pro rozhodnutí uvádí také informace o řízení v Polsku obsažené ve správním spisu). Napadené rozhodnutí tedy nevylučuje pobyt žalobce na území ČR dlouhodobě. Odloučení žalobce od jeho přítelkyně (a budoucího dítěte) by v zásadě v důsledku napadeného rozhodnutí nemělo přesáhnout 6 měsíců (další vývoj pak bude závislý na výsledku řízení o mezinárodní ochraně v Polsku a případném žalobcově procesním postupu, v případě těchto následných okolností však již bude přímá příčinná souvislost s nyní napadeným rozhodnutím přetržena a vývoj situace bude závislý na okolnostech, které ČR nemůže v tuto chvíli ovlivnit). Zároveň žalobce neuvedl okolnosti, které by vylučovaly, aby jej jeho přítelkyně následovala na nezbytnou dobu do Polska, nebo přinejmenším aby jej tam po dobu řízení o jeho žádosti navštěvovala.
38. Soud se nedomnívá, že by žalovaný nevzal v úvahu skutečnost, že se žalobci v blízké době narodí dítě. Z odůvodnění je zřejmé, že se okolností těhotenství žalobcovy přítelkyně zabýval, přičemž nijak nezpochybnil žalobcovo otcovství k tehdy ještě nenarozenému dítěti. Podle soudu žalovaný nebyl povinen výslovně a samostatně se vyjadřovat k situaci, která nastane po narození dítěte. Narození dítěte bylo možné s velkou pravděpodobností očekávat a úvaha o dopadech přemístění na žalobcův vztah k jeho (budoucímu) dítěti je tedy nepochybně implicitně zahrnuta v úvaze žalovaného týkající se intenzity zásahu do žalobcova rodinného soukromého a rodinného života.
39. V této souvislosti soud opakuje, že podle judikatury Soudního dvora ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu dítěte nemohou zakládat na straně členského státu povinnost aktivace diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III (viz výše bod 29). Ve věci *M. A. a další* přitom bylo dotčené nezletilé dítě žadatelem o mezinárodní ochranu, a vztahovaly se na něj tedy záruky pro nezletilé podle čl. 6 nařízení Dublin III. Nebyla-li tato situace podle Soudního dvora způsobila založit povinnost státu k převzetí příslušnosti, tím spíše pak není možné takovou povinnost dovodit v situaci, kdy dopad rozhodnutí o přemístění na nezletilé dítě je pouze zprostředkovaný (rozhodnutím se nerozhoduje o jeho právech a povinnostech).
40. K otázce zohlednění nejlepšího zájmu dítěte pak soud odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, který zdůraznil [a to navíc v situaci, kdy zásah do rodinného a soukromého života byl posuzován přímo jako součást aplikované právní normy - § 56 odst., 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nikoliv pouze v rámci diskrečního oprávnění k převzetí příslušnosti], že relevantní judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte. Nejvyšší správní soud poukázal na

skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. V nyní posuzované věci, je případný dopad na nezletilé dítě pouze zprostředkovaný. Navíc, jak bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí nezakládá povinnost žalobce vycestovat z ČR dlouhodobě a neznemožňuje styk žalobce s jeho dítětem ani po dobu, kdy bude s žalobcem vedeno řízení o mezinárodní ochraně v Polsku.

41. Soudu není známo, zda se již žalobcovo dítě narodilo, nepovažuje však za rozhodné tuto okolnost zjišťovat a samostatně posuzovat. V rozsudku ze dne 15. 4. 2021, *H. A.*, C-194/19, velký senát Soudního dvora uvedl, že soudy jsou povinny v rámci žaloby proti rozhodnutí o přemístění zohlednit okolnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění, pokud „*jsou rozhodující pro správné uplatnění nařízení Dublin III*“. Z uvedené formulace lze dovodit, že tento požadavek míří především na okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení jednotlivých kritérií pro určení členského státu, systémových nedostatků v příslušném státě, lhůt a dalších pravidel výslovně předvídaných nařízením Dublin III. S ohledem na skutečnost, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je fakultativním ustanovením a dává státům širokou posuzovací pravomoc, kterou neomezuje žádnými podmínkami (viz výše bod 28), se lze domnívat, že požadavek stanovený rozsudkem *H. A.* na zohlednění okolností nastalých po přijetí rozhodnutí o přemístění, se neuplatní v případě, že se žalobce dovolává pouze uplatnění diskrečního ustanovení. K tomuto závěru dospěl generální advokát ve svém stanovisku ze dne 3. 2. 2021, ve věci *H. A.*, body 98 a 99. Přestože se Soudní dvůr k této dílčí otázce výslovně nevyjádřil, soud nepovažuje za nezbytné postavit tuto otázku najisto prostřednictvím položení další předběžné otázky Soudnímu dvoru, neboť jak již výše uvedl, narození dítě (jako očekávatelná budoucí okolnost) bylo v rámci úvah žalovaného implicitně zahrnuto, nejedná se tedy o okolnost, kterou by měl možnost poprvé posoudit až soud.
42. Nad rámec okolností výslovně zmíněných žalovaným pak soud doplňuje, že žalobce pobýval na území ČR v uplynulých letech střídavě na Ukrajině a v ČR (z jeho výpovědi v průběhu správního řízení vyplývá, že v ČR pobýval přibližně dvakrát za rok, po dobu vždy asi tři měsíců), přičemž v ČR pobýval vždy na polská víza. K dotazu, proč volil takový postup, žalobce odpověděl, že neměl možnost vyřídit si české vízum (toto tvrzení nijak blíže neupřesnil). Dále uvedl, že s přítelkyní, která má na území ČR povolen pobyt, je ve vztahu přibližně sedm let. Za této situace je s podivem, že se žalobce již dříve nesnažil upravit svůj pobyt na území ČR prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, ale začal svou situaci řešit prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu končila platnost polského víza (platnost víza končila dne 5. 12. 2020 a žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 3. 12. 2020) a kdy jeho přítelkyně otěhotněla. Žalobce tedy založil rodinu na území ČR v době, kdy jeho pobytové oprávnění na území ČR bylo nejisté, přitom měl možnost po dobu několika předchozích let se o upravení svého pobytového oprávnění alespoň pokusit. Neuvedl přitom žádnou konkrétní objektivní okolnost, která mu v tom bránila (v žalobě se vyjádřil pouze tak, že vyřídit si české vízum

je „složité“).

43. Aniž by soud jakkoli předjímal případné budoucí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, k žalobcově tvrzení, že odkaz na zákon o pobytu cizinců je nepřipadný, neboť důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla jeho obava z povinnosti nastoupit vojenskou službu, soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala tvrzenou obavou z nástupu vojenské služby na Ukrajině (z četných rozhodnutí lze zmínit např. usnesení NSS ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5 Azs 145/2019-35, bod 32, ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 406/2017-31, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 297/2017-22, ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 169/2017-25, ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Azs 52/2016-33, nebo ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 Azs 23/2016-48). S ohledem na zmíněnou judikaturu ve spojení s popsánými okolnostmi žalobcova střídavého pobytu na území ČR a Ukrajiny a žalobcovu dlouholetou pasivitou ve vztahu k řešení pobytového oprávnění na území ČR soud nepovažuje odkaz žalovaného na řešení žalobcovy životní situace prostřednictvím zákona o pobytu cizinců za nepřiléhavý.
44. Byť může být situace se získáním pobytového oprávnění v současné době do určité míry komplikovaná z důvodu přetrvávající pandemie onemocnění covid-19, tato okolnost sama o sobě není způsobila aktivovat využití čl. 17 nařízení Dublin III. Jak již bylo výše opakovaně zdůrazněno, toto ustanovení zakládá státu širokou míru posuzovací pravomoci, přičemž je zamýšleno pro situace, kdy jsou zde dány důvody hodné zvláštního zřetele pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jinak nepřislušným členským státem. Pouhé potíže s vyřízením pobytového oprávnění (které nadto nijak nesouvisí s mezinárodní ochranou) tento článek aktivovat nepochybně nemohou. Ze zákona o azylu se v důsledku komplikací způsobených pandemií onemocnění covid-19 nemůže stát všeobíhající síť zachycující situace, které by jinak měly být standardně řešeny prostřednictvím zákona o pobytu cizinců.
45. Žalovaný též zcela správně reagoval na současnou epidemiologickou situaci konstatováním, že přemístění žalobce bude s ohledem na epidemii onemocnění covid-19 provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas, přičemž samotné přemístění bude provedeno za splnění platných hygienických opatření. Soud plně souhlasí s tím, že zhoršená epidemiologická situace nezakládá bez dalšího překážku pro vydání rozhodnutí o přemístění a určení příslušného státu (ledaže by situace v příslušném členském státě byla v důsledku pandemie covid-19 natolik špatná, že by byly dány systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, což však nebylo ve věci tvrzeno a taková skutečnost nevyplývá ani ze spisu). Případné komplikace s výkonem rozhodnutí z důvodu epidemiologické situace lze řešit prostřednictvím odložení výkonu rozhodnutí. Příslušnost na ČR by pak přešla *ex lege*, pokud by se nepodařilo provést přemístění ve lhůtě uvedené v čl. 29 nařízení Dublin III. Tento postup zaručuje ochranu práv i zdraví žadatelů, a není žádný důvod, proč by měla epidemiologická situace bez dalšího bránit vydání rozhodnutí o určení příslušného státu. Z důvodu nadbytečnosti proto soud neprovedl důkaz písemností nazvanou „odpověď na žádost o poskytnutí informací“ ze dne 9. 2. 2021, která se měla týkat počtu realizovaných transferů podle nařízení Dublin III v období březen 2020 až leden 2021.
46. K tvrzení žalobce, že má na území ČR sestru, soud konstatuje, že žalobce zmínil tuto skutečnost poprvé až v žalobě, žalovaný ji proto nemohl zahrnout do úvah o dopadu rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života. Navíc žalobce ani v žalobě neuvedl žádné bližší okolnosti svědčící o intenzitě vazeb, netvrdil například, že by byla

sestra na něm závislá nebo že by byla na něj odkázána péčí nebo výživou, či jiné okolnosti, které by mohly mít vliv na posouzení dopadů do rodinného života v případě dvou zletilých osob.

47. Soud nepovažuje ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III za relevantní ani tvrzení, že žalobce k Polsku nemá žádné vazby. Jeho „vazba“ k Polsku je pro účely řízení o mezinárodní ochraně založena čl. 12 nařízení Dublin III ve spojení se skutečností, že na území schengenského prostoru pobýval na základě víza vydaného Polskem. Jak již bylo výše uvedeno, dublinský systém je založen na tom, že příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je především členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, tedy mimo jiné tím, že vydal žadateli vízum. Skutečnost, že žalobce využíval polská víza pouze k pobytu na území ČR a na území Polska fakticky nepobýval, byla jeho volbou a nemůže založit ČR povinnost, aby využila diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.
48. K odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 Az 51/2020-39 zdejší soud konstatuje, že každé soudní rozhodnutí vychází z posouzení individuálních skutkových okolností (navíc nyní posuzované skutkové okolnosti nejsou srovnatelné s věcí posuzovanou v citovaném rozsudku), přičemž dílčími právními závěry jiného krajského soudu není zdejší soud vázán.
49. Soud shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nezákonným. Žalovaný nepochybil při určení příslušnosti členského státu podle čl. 12 nařízení Dublin III a správně uzavřel, že napadeným rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života. Pokud za těchto okolností neshledal důvody pro dobrovolné převzetí příslušnosti podle čl. 17 nařízení Dublin III, nepřekročil meze správního uvážení. Své úvahy přitom odůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti dostatečně. Z uvedených důvodů soud neshledal opodstatněnou ani zcela obecně formulovanou námitku porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
50. Závěrem soud doplňuje, že s ohledem na skutečnost, že v řízení nebyl zpochybněn vztah žalobce k jeho přítelkyni, ani otcovství k (dosud nenarozenému) dítěti, soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz prohlášením žalobcovy přítelkyně, ani zápisem o určení otcovství k dosud nenarozenému dítěti. Pro nadbytečnost soud neprovedl ani důkaz prohlášením žalobcovy sestry (viz výše bod 46).

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

51. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2021

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně